

శ్రీ పిళ్ళైలోకమ్ జీయర్ రచించిన
భగవద్దామానుజ తీనియన్ శ్లోకవ్యాఖ్యానము
(“యో నిత్యమచ్యుత” శ్లోకవ్యాఖ్యానము)
ఆంధ్రానువాదము

ప్రచురణ
ఆళ్వార్ దివ్యప్రబంధ ప్రాజెక్ట్
తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానములు
తిరుపతి - 2012

భగవద్రామానుజ తనియన్ శ్లోకవ్యాఖ్యానము - ఆంధ్రానువాదము

ప్రచురణ : ఆళ్వార్ దివ్యప్రబంధ ప్రాజెక్ట్, తి.తి.దే., తిరుపతి

ముఖచిత్రం : శ్రీరామానుజులు - శ్రీపెరుంబూదూర్

వెల : అమూల్యము.

మొదటి ముద్రణ : 2012

ప్రతులు : 2,000

ప్రకాశకులు :

శ్రీ ఎల్.వి. సుబ్రహ్మణ్యం, ఐ.ఎ.ఎస్.

కార్యనిర్వహణాధికారి

తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానములు

తిరుపతి - 517 507

ముద్రణ :

తి.తి.దే. ముద్రణాలయం

తిరుపతి-517 507

నివేదన

పవిత్రమైన భారతావని వేదాలకు పుట్టినిల్లు. విశ్వవిజ్ఞానభాండాగార మనదగిన వేదాలు అన్ని కళలకు, శాస్త్రాలకు మూలం. ఎన్నో తత్వవిచార ధారలకు ఇవి ఆధారం. ఆ విధంగా వెలువడినదే విశిష్టాద్వైతసిద్ధాంతం. పరమ వైదికమైన ఈ సిద్ధాంతం అనాది అయినా, దీనిని బాగా తమ కృతులద్వారా ప్రోది చేసి, ప్రపంచం నలుదెసలలో వ్యాపింపజేసినవారు భగవద్రామానుజులు.

శ్రీవైష్ణవసంప్రదాయంలో ఆదిశేషుల అవతారంగా కీర్తింపబడే శ్రీరామా నుజుల వ్యక్తిత్వం, పాండిత్యం, ఆత్మగుణాలు - అన్నీ సాటి లేనివి. వారి గొప్పతనానికి దాసోహమని శిష్యులైనవారు ఎందరో. వారిలో ప్రప్రథములుగా లెక్కింపదగినవారు కూరేశులు. వీరిని సంప్రదాయంలో కూరత్తాళ్వాన్ అని పిలుస్తారు. శ్రీరామానుజులకు చోళరాజువలన ఆపద కలుగనున్నదని గుర్తించిన కూరేశులు, శ్రీరామానుజుల వేషంలో చోళరాజు సభకు వెళ్ళి, నారాయణపరత్వాన్ని స్థాపించి అటు తాము నమ్మిన దర్శనాన్ని, ఇటు ఆచార్యులను కాపాడారు. ఆ కూరేశులు భగవద్రామానుజుల శ్రీచరణాలలో శరణాగతి చేస్తూ “యో నిత్య మచ్యుత” ఇత్యాది శ్లోకాన్ని రచించారు. ఈ శ్లోకం శ్రీవైష్ణవసంప్రదాయంలో శ్రీరామానుజుల తనియన్ (స్తుతిరూపమైన ముక్తకశ్లోకం) గా ప్రసిద్ధి చెందింది. నిత్యానుసంధేయాలైన ముక్తకశ్లోకాలలో ఒకటిగా ఇది గౌరవింపబడుతున్నది. ఈ శ్లోకంలో శ్రీరామానుజుల భగవద్భక్తి వైలక్షణ్యం, వైరాగ్యపరాకాష్ఠ, జ్ఞానశక్త్యాది గుణపూర్తి, ప్రత్యేకించి వారికి “కృపామాత్ర ప్రసన్నాచార్యు”లనే పేరు వినుతి కెక్కడానికి మూలమైన గొప్ప దయ - మొదలైనవి ప్రస్తుతింపబడ్డాయి.

ఆళ్వార్లు రచించిన నాలాయిర దివ్యప్రబంధాలకు గల తనియన్ శ్లోకాలకు, పాశురాలకు వ్యాఖ్యానాన్ని వెలయించిన శ్రీపిళ్ళైలోకమ్ జీయర్ అనే ఆచార్య వర్యులు ఈ శ్లోకానికికూడా విస్తృతమైన వ్యాఖ్యానాన్ని మణిప్రవాళశైలిలో రచించారు. మణిప్రవాళశైలి అంటే సంస్కృత - ద్రావిడ పదాలు అందంగా

మేళవింపబడిన శైలి. ఈ వ్యాఖ్యలోని విశేషాలు ఆంధ్రసహృదయపాఠకులకు అందజేయాలనే ఉద్దేశ్యంతో ఆళ్వార్ దివ్యప్రబంధ ప్రాజెక్ట్ ఈ వ్యాఖ్యయొక్క ఆంధ్రానువాదాన్ని ఇప్పుడు ఈ లఘుగ్రంథరూపంలో అందిస్తున్నాము.

ఆళ్వారుల దివ్యప్రబంధాలను, ఆ ప్రబంధాలను వ్యాఖ్యానించిన ఆచార్యుల సాహిత్యాన్ని అందులోని తత్వాలను, సందేశాలను విస్తృతంగా అంతటా ప్రచారం చేయడం, పరిరక్షించడం ప్రధానోద్దేశ్యంగా కల్గిన ఆళ్వార్ దివ్యప్రబంధ ప్రాజెక్ట్ ఇంతకు ముందే ఎన్నో గ్రంథాలను సులభశైలిలో ఆంధ్రపాఠకలోకానికి అందించి, వారి ఆమోదాన్ని పొందింది. ఇప్పుడు అందించే ఈ గ్రంథంకూడా సహృదయపాఠకుల మెప్పును పొందగలదని ఆశిస్తున్నాను. ఆంధ్రానువాదాన్ని వ్యావహారికభాషలో అందించిన శ్రీమాన్ డా॥ ఈ.వి. శింగరాచార్యులను, ఈ గ్రంథప్రచురణకు తగిన ప్రయత్నాన్ని చేసిన ప్రాజెక్ట్ స్పెషల్ ఆఫీసర్ శ్రీ డా॥ చొక్కలింగంను హృదయపూర్వకంగా అభినందిస్తున్నాను.

శ్రీ ఎల్.వి. సుబ్రహ్మణ్యం, ఐ.ఎ.ఎస్.

కార్యనిర్వహణాధికారి

తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానములు

తిరుపతి-517 507

భగవద్రామానుజ తనియన్ వ్యాఖ్యానము

ఆంధ్రానువాదము

యో నిత్య మచ్యుతపదాంబుజయుగ్మరుక్మ-

వ్యామోహత స్తదితరాణి తృణాయ మేనే ।

అస్మద్గురో ర్భగవతోఽస్య దయైక సింధోః

రామానుజస్య చరణౌ శరణం ప్రపద్యే ॥

యః = ఏ రామానుజులు, నిత్యం=అనుదినము, అచ్యుత = శ్రియః పతియొక్క, పద+అంబుజ = చరణారవిందముల, యుగ్మ = జంట అనెడి, రుక్మ = బంగారమునందలి, వ్యామోహతః = ఆశవలన, తత్+ఇతరాణి = ఆ పాదద్వంద్వముకంటే వేఱయినవానిని, తృణాయ మేనే = తృణముతో సమానముగా తలచిరో, అస్మద్గురోః = మనకు ఆచార్యులు, భగవతః = జ్ఞానాది షడ్గుణపూర్ణులు, దయా+ ఏకసింధోః = కరుణకు అద్వితీయమైన సముద్రమువంటివారును అగు, అస్య = ఈ, రామానుజస్య = భగవద్రామానుజుల యొక్క, చరణౌ = రెండు పాదములను, శరణం = శరణముగా, ప్రపద్యే = పొందుచున్నాను.

ఏ భగవద్రామానుజులు ఎల్లప్పుడు భగవానుని పాదారవిందములనెడి బంగారమునందలి ఆశవలన మిగిలిన అన్నిటిని తృణప్రాయముగా భావించిరో, అట్టివారు, మనకు ఆచార్యులు, భగవచ్ఛబ్దవాచ్యులు, దయకు సాటి లేని సముద్రమువంటివారును అగు ఈ శ్రీరామానుజుల పాదద్వంద్వమును శరణు పొందుచున్నాను.

వ్యాఖ్యానానువాదము

అవతారిక

(యో నిత్య మిత్యాది) - శ్రీరామానుజమునీంద్రులవలన జ్ఞానమును పొందినవారై, (శ్రీవత్సవిహ్నాలను) నిరూపకనామమును కలవారైన కూరత్త్వాహ్వయ, శ్రీరామానుజదర్శనమును రక్షింపగోరి చోళరాజసభకు వెడలి “నారాయణః పరం బ్రహ్మ” (నారాయణుడు పరంబ్రహ్మ), “నారాయణపరా వేదాః” (నారాయణుడు పరతత్త్వమని ప్రతిపాదించునవి వేదములు) అనియు, “నారణవై క్కాట్టియ వేదమ్”

(నారాయణుని పరతత్వముగా తెలిపిన వేదము) అనియు “నారాయణ! త్వయి న మృత్యుతి వైదికః కః” (నారాయణా! వైదికుడు ఎవడు నీయందు ఈశ్వరత్వమును సహింపడు?) అని, “నారణనే యావతీతస్థు ఎన్బార్ ఆర్” (శ్రీమన్నారాయణుని అనుగ్రహముచే ఫలమునిచ్చునవి అగుచున్నవి, ఈ నిజమును కాదనువారు ఎవరు?) అనియు “అన్యాయ్య మన్యాయ్యమ్” అనియు సమాధాన మును పల్కి జయించి, “కలైయఱ క్కల్గై మాన్దర్ కాణ్ణరో? కేట్టరోతాన్” (శాస్త్రములను చక్కగా అభ్యసించి తాత్పర్యమును గ్రహించిన మనుష్యులు నీచమతములను మనస్సుతో కనుగొందురా? చెవులతో విందురా?) అనునట్లు వారి (నాస్తికుల) దర్శనము తమకు సహింపరానిది కాగా, ఆ దర్శనమును (నేత్రములను) కోఱక (త్యజించి), తిరిగి శ్రీరంగమునకు వేంచేసి, దర్శనప్రవర్తకులగు భగవద్రామానుజుల దర్శనమును అపేక్షించి, ఎదురు చూచుచు వేంచేసియుండిరి. వారును (భగవద్రామానుజులును) “ఇని యణిన్దేన్ ఈశఱ్ణుమ్ నాన్ముకఱ్ణుమ్ దెయ్ వమ్... నత్కిరిచై నారణన్ నీ” (ఈశ్వరునకు, బ్రహ్మకును దైవముగా ఇప్పుడు (నిన్ను) తెలిసికొంటిని ... నిర్వైకుకరక్షణమును గొప్ప వ్యాపారమును కల నారాయణుడవు నీవు) అని, “తిరువిల్లా తేవర్” (లక్ష్మి లేని దేవతలకు) అందఱికంటె అధికుడని మేల్నాడులో (తిరునారాయణపురములో) నారాయణుని స్థాపించి తిరిగి వచ్చి, “అరణ్గనల్లాల్ దెయ్ వ మిలై” (శ్రీరంగనాథునికంటె వేఱొక దైవము లేదు) అని అందరికి తెలియజేసి, శ్రీరంగనాథునకు కైంకర్యమును చేయుచు ఉండగా, కూరత్తాన్బాసులు నేత్రములను కోల్పోవుటను చూచి, కలతజెంది, “వరదరాజ స్వామి నేత్రపుత్రాదులగు ఐహికపురుషార్థములను, పరమపదమును ఆముష్మిక పురుషార్థమును కూడ ఇచ్చువాడగుటచే మీరు (మీ) నేత్రవిషయముగా ఒక స్తోత్రమును చేయుడు” అని (కూరత్తాన్బాస్ను) నియమింపగా, అట్లే “అస్తూ” అని అంగీకారపూర్వకముగా స్తోత్రమును అనుగ్రహించు కూరేశులు “నేత్రసాత్మరు కరీశ! సదా మే” (వరదరాజస్వామీ! ఎల్లప్పుడు నా కన్నులకు కన్పింపుము) అని, “కరీశ పశ్యేమ శతం సమాః” (కరీశా! నూఱు ఏండ్లు (నిన్ను) దర్శింతుము) అనియు అచటి (పరమపదములోని) అనుభవమునకు సాధనమగు అప్రాకృతమైన నేత్రమును అపేక్షింపగా, ఆ విధముగానే పేరరుళాళన్ అగు (గొప్ప దయానిధి

అగు) శ్రీరంగనాథుడును “పశ్యంతి చ సదా దేవం నేత్రైః జ్ఞానేన వాఽమరాః” (అమరులు ఎల్లప్పుడు దేవుని జ్ఞాననేత్రముతో దర్శింతురు) అని, “సర్వం హ పశ్యః పశ్యతి” (ముక్తపురుషుడు సర్వమును దర్శించుచున్నాడు) అను రీతిలో రెప్పుపాటు లేని నేత్రమును (అప్రాకృతనేత్రమును) పొందునట్లు వీరు (కూరేశులు) పరమపదమునకు పోవుటకు అనుమతి ప్రసాదింపగా, వారును (కూరేశులు) మిక్కిలి సంతోషించినవారై, అగ్నావర్ తిరువరణ్ణ పెరుమాళ్ అరైయర్ గృహములో బయటనుండు ఇంటిలో వేంచేసియుండగా (పరస్థానము చేయగా), దీనిని శ్రీరామానుజులు విని (తక్షణమే కూరేశులు పరమపదమునకు వెడలిరి అనునట్లు) మిక్కిలి కలతజెంది, వీరున్న చోటికి వేగముగా వేంచేసిరి. వీరును (కూరేశులు) “పరన్దామ మెన్నుమ్ దివమ్” (పరంధామమనెడి పరమపదమును) అనుగ్రహించుట వారికి (శ్రీరామానుజులకు) తిరస్కరించుటకు వీలు కానట్లు వారి విషయమున ప్రపత్తియగు ఈ శ్లోకమును “రామానుజస్య చరణౌ శరణం ప్రపద్యే” అని విన్నవించి వారి పాదములందు వ్రాలగా, వారును (శ్రీరామానుజులును) వీరి అభిప్రాయమును గ్రహించి, తమ సొత్తు అగు ప్రపత్తిని “తిరునారణన్తాళ్ కాలమ్మైఱ చ్చిన్దిత్తుయ్మిన్” (తిరునారాయణస్వామి పాదములను ఎల్లవేళల చింతించి, ఉజ్జీవింపుడు) అనునట్లు “శ్రీమన్నారాయణ! తవ చరణారవింద యుగళం శరణ మహం ప్రపద్యే” అని కొఱత లేని విధమున వీరి కుడిచెవిలో అనుగ్రహించిరి. దానినిబట్టియే, శ్రీవైకుంఠగద్యలో వారు (శ్రీరామానుజులు) ప్రార్థించిన ఫలమును వీరును (కూరేశులును) శ్రీవైకుంఠస్తవములో ప్రార్థించి, ఫలముతో పూర్తి చేసిరి. ఆ ఫలము (భగవత్కైంకర్యము) ఆచార్యాధీనమగుటచే మొదట శ్రీరామానుజుల (పాదముల)ను శరణు పొందుచున్నారు.

(యో నిత్యమ్) ఇందు భక్తి, వైరాగ్యము, జ్ఞానము, గురుత్వము, దయ మొదలగు గుణముల అధిక్యముచే ముక్తిని ఇవ్వగల్గ శక్తిని కల శ్రీరామానుజుల పాదములను ఉపాయముగా ఆశ్రయించుచున్నారు.

(యో నిత్యమ్) - “తిళై యనైత్తు మేలుజ్జుణన్” (దిక్కులన్నిటియందు వ్యాపించు గుణములను కలవారు) అని చెప్పబడు గుణములను కల్గిన కీర్తిని కల్గినవారై, ఎల్లప్పుడు ఆశ్రితులను ఎట్టి లోపము లేకుండ రక్షించునట్టి భగవానుని

చరణారవిందయుగళమందు గల వ్యామోహముచే భగవానునికంటె ఇతరములయిన వస్తువులను అన్నిటిని తృణముగా భావించువారై, దాసుడనగు నాకు తెలియనివానిని తెలియజేయువారై, దానికి మూలమైన జ్ఞానాధిక్యమును కలవారై, దిక్కు లేనివారిపట్ల అయ్యో! అని జాలి తలచు కరుణను కలవారై, చరరూపులై, నా ముందుకు వచ్చి నిలిచిన ఈ శ్రీరామానుజులయొక్క ఈ చరణములను శరణముగా పొందుచున్నాను - అని (కూరేశులు) అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్యానము :-

(యో నిత్యమ్) - “యః” అని (సర్వనామశబ్దము) వైదికోత్తములు అనెడి ప్రసిద్ధినిబట్టి చెప్పబడుచున్నది. “నిత్య మచ్యుతపదాంబుజయుగ్మరుక్మవ్యామోహతః” అనుటచే - “సర్వేషు దేశకాలేషు సర్వావస్థాసు చాచ్యుత, కింకరోఽస్మి” (అచ్యుతా! అన్ని దేశములయందు, అన్ని కాలములయందు, అన్ని సన్నివేశములందు నీకు సేవకుడనైయున్నాను) అనియు, “అచ్యుతభక్తితత్త్వజ్ఞానామృతాభి” (అచ్యుత భక్తితత్త్వజ్ఞానమును అమృతసముద్రము) అనియును చెప్పబడునట్లు “ప్రణతార్తి హరాచ్యుత”లగు వరదరాజస్వామి అందమైన పాదపద్మములందలి నిరవధికమైన ప్రేమచే “త్వత్పాదకమలాదన్యన్న మే” (నీ పాదపద్మములకంటె వేఱొక దిక్కు నాకు లేదు) అనునట్లు ఆ స్వామి పాదములకంటె వేఱయినవానిని అన్నిటిని తృణముతో సమానముగా తలచియుందురని చెప్పబడినది. “నిరస్తేతరభోగాశో వరదం శరణం గతః” (మిగిలిన అన్ని భోగములయందలి ఆశ తొలగినవాడై వరదరాజస్వామిని శరణు పొందినవాడు), “తెన్నెత్తియూరర్ కక్కులిజెక్కిళ్ళ పూణ్ణ వన్బాళన్ ఇరామానుశన్” (అందమైన హస్తాగిరిలోని వరదరాజస్వామి పాదపద్మములపట్ల ప్రీతిని కల శ్రీరామానుజులు) అనునట్లు వరదనారాయణునకు కదా “యో నిత్యం సతతం ధ్యాయేన్నారాయణ మనన్యధేః” (అనన్యమైన భక్తిని కలవాడై ప్రతిదినము ఎల్లప్పుడు నారాయణుని ఎవడు ధ్యానించునో) అనునట్లు నిరవధికప్రేమతో నిత్యము తిరువారాధనను శ్రీరామానుజులు చేయుదురు. ఆ భక్తి అనెడి ఐశ్వర్యముయొక్క బలముచే, “తృణీకృతానుత్తమభుక్తిముక్తిభిః” (అత్యుత్తమమైన ఐహికభోగములను, ముక్తిని తృణీకరించినవారిచే) అనునట్లు, “కొళ్ళదెణ్ణమో తెళ్ళియీర్కుఱిప్పు” (వివేకమును కలవారి మనస్సు - లౌకిక

అముష్మికభోగములను పొందవలెనని తలచునా?) అనునట్లును మిగిలిన అన్నిటిని తృణీకరించియుందురు. “కదాఁ హం భగవత్పాదాంబుజద్వయపరిచర్యాశయా నిరస్తసమస్తేతరభోగాశాపగత సమస్తసాంసారికస్వభావః” (భగవానుని పాదాంబుజముల జంటకు కైంకర్యము చేయవలెనను ఆశచే అన్ని ఇతరములైన భోగములలోని ఆశను, సమస్తసాంసారిక స్వభావములను (సుఖదుఃఖములను) తొలగినవాడను ఎప్పుడు కాగలను? అని వీరి (శ్రీరామానుజుల గద్యత్రయ) సూక్తియు కలదు.

(యః) - “తిక్కుళ్ళి కీర్త్తి ఇరామానుశన్” (దిక్కులలో వ్యాపించిన కీర్తిని కల శ్రీరామానుజులు) అని ప్రసిద్ధులైనవారు - అని భావము.

(నిత్యమ్) - ఎల్లప్పుడు.

(అచ్యుతపదాంబుజయుగ్మరుక్మవ్యామోహతః) - అచ్యుతుడు అనగా - గుణములలో, విగ్రహములో (రూపములో), విభూతులలో లోపము లేకుండ నుండువాడని గాని, ఆశ్రితులకు చ్యుతి కలుగనీయనివాడని గాని, ఆశ్రితులను రక్షించుటలో చ్యుతి లేనివాడనిగాని అర్థము. “వీవిలిన్మమ్ మిక ఎల్లై నికల్మన్ద నమ్మమ్ అచ్చుదన్ వీవిల్ శీరన్ మలర్కణ్ణన్ విణ్ణోర్పెరుమాన్” (నాశనము లేని ఆనందముయొక్క చరమావధిలోనున్న మనయొక్క అచ్యుతుడు, అంతము లేని కళ్యాణగుణములను కలవాడు, పద్మనేత్రుడు, నిత్యసూరులకు స్వామి) అని, “ఆతుమిల్ కాలత్తు ఎన్దై యచ్చుత నమలన్” (ఎట్టి సహాయము లేని ప్రళయకాలమందు నాకు సహాయకుడై, స్వామియైయున్న అచ్యుతుడు, పరిశుద్ధుడు) అనియు, “అయరవాళ్ళు నమన్దమర్కు అరునణ్ణెనై యచ్చుతన్దై” (మోహము పొందునట్లు ప్రాణములను కొనిపోవు యమభటులకు విరుగుడు లేని విషమువంటివాడు; ఆశ్రితులను విడువని అచ్యుతుడు) అనియు, “న తృజేయమ్” (విడువను) అని చెప్పబడు గుణములందు వీరు ప్రవణులయ్యిరి. ఆ అచ్యుతపదాంబుజ యుగ్మరుక్మవ్యామోహము అర్చావతారము మొదలు పరరూపమువరకు అంతట నిత్యమైయుండు రీతిలో వీరికి కలదు. అది ఎట్లనగా - “అత్తికిరి పుచ్చై నిఱత్తు అచ్చుతన్” (హస్తాగిరిలోని పచ్చని వర్షమును కల అచ్యుతుని) పదాబ్జములందును, “వేళ్ళదత్తు అచ్చుతన్” (వేంకటాచలములోని అచ్యుతుని)

యొక్క “తాళ్ళ తామరైయన్న పొన్నారడి” (ధరించు తామరవంటి అందమైన పాదముల) యందును, “అరణ్ణ మానకర్ అచ్చుతన్ ఉలకమళన్ద పొన్నడి” (శ్రీరంగములోని అచ్చుతుని లోకమును కొలిచిన అందమైన పాదముల) యందును, (ఇది అర్చామూర్తి విషయము) “నణ్ణి త్తొమ్మైమవర్” (ఆశపడి ఆశ్రయించి కొలుచువారి), “నచ్చువార్ మున్ నిఱ్ఱు నారాయణన్ అచ్చుతన్” (తనను ఆశపడువారి ముందు నిలచు నారాయణుడగు అచ్చుతునియొక్క) “తుళిళ్ళ శోది త్తిరుపాదమ్” (వెలుగు జ్యోతివంటి శ్రీపాదము) లందును, (ఇది అంతర్యామి విషయము) “తయతఱ్ఱు మకనాన అచ్చుతన్” (దశరథుని కుమారుడగు అచ్చుతుని) “కాడుత్తెన్ పొన్నడి” (అరణ్యములందు సంచరించిన పాదము) లందును, “కోవిన్దన్ అచ్చుతన్ పొన్ గ్రామరైయడి” (గోవిందుడు అగు అచ్చుతుని బంగారమువలె ఆశ పడతగిన, తామరలవంటి పాదము)లని చెప్పదగినవై, “కానిల్ కన్ఱిన్ విన్ పోన” (అరణ్యములందు దూడల వెనుక పోయిన) బంగారుపాదములందును, (ఇది విభవవిషయము) “అచ్చుతన్ అనన్తశయన్ శెమ్మెన్ తిరువడియిణై” (అచ్చుతుని, అనంతనియందు శయనించువాని అందమైన పాదయుగము) నందును, (అనంతశయనుడనుటచే వ్యూహవిషయము) “వీవిలిన్ఱమ్ మిక ఎల్లై నికల్మన్ద నమ్మచ్చుతన్” (నాశము లేని ఆనందముయొక్క చరమావధిలోనున్న మన అచ్చుతుడు) అగు “విణ్ణోర్ పిరానార్ మాశిల్ మలరడి” (ఇది పరవిషయము) (నిత్యసూరినాథుని దోషరహితమైన, పూవువంటి పాదము) లందును వీరు వ్యామోహమును కల్గియున్నారు. ఈ వ్యామోహము “ఆర్వమొడు నిచ్చ నిన్దెవార్” (అభినివేశముతో నిత్యము తలచువారు) అనునట్లు కదా (వీరి) నిత్యమైన ఇచ్చగా కొనసాగును. “తెన్నైయూరర్ కల్మలిణైక్కిళ్ళి పూణ్ణవన్ పాళన్” (అందమైన హస్తిగిరినాథుని పాదద్వంద్వము విషయమున భక్తిని కలవారు) అని, “అరణ్ణన్ కల్మల్ శెన్ని వైత్తు త్తానతిల్ మన్నుమ్” (శ్రీరంగనాథుని పాదములను తలపై పెట్టుకొని, తాను అందు అమరియుండును) అని, “పణ్ణి త్తిరువడి పిన్నైతజ్జాడలన్ పాదమ్ నణ్ణా” (దూదివంటి మృదువైన శ్రీపాదములు కల నప్పిన్నైకు ప్రియుడు అగు శ్రీకృష్ణుని పాదములను ధ్యానింపని) అని, “నిన్ద వణ్ కీర్త్తియుమ్ నీళ్ పునలుమ్ నిత్తెవేగ్గడ పొణ్ణున్ఱముమ్ వైకున్దనాడుమ్ కులవియ పాఱ్ఱులుమ్

ఉన్దనక్కు ఎత్తవై యిన్ఱమ్ తరుమ్” (శాశ్వతమైన, అందమైన కీర్తిని కల, దీర్ఘములైన సెలయేళ్లతో నిండియున్న వేంకటాచలమును పేరును కల బంగారు పర్వతము, వైకుంఠము, సత్పురుషులు కొనియాడు క్షీరాబ్ధియు నీకు ఎంత ఆనందము నిచ్చునో) అని శ్రీరామానుజుల విషయమున చెప్పబడుచున్నది కదా! వారును (శ్రీరామానుజులును) “ప్రణతార్తిహర” (వరదరాజస్వామీ!) అని “బ్రహ్మణి శ్రీనివాసే”, (పరబ్రహ్మయగు శ్రీనివాసునియందు) అని, “శ్రీరంగశాయిసమ్” (శ్రీరంగశాయిని) అనియు, “ఆత్మానం చ సారథిమ్” (సారథియగు తనను) అనియును, “కాకుత్స్థ”, “శేషిణే శేషశాయినే” (శేషునియందు పవళించిన శేషియైనవానికొఱకు), “వైకుంఠనాథ” (వైకుంఠనాథా) అనియును అర్చా, విభవ, వ్యూహ, పరరూపములను గూర్చికదా పల్కిరి. అందుచే “పూవార్ కల్మల్కళి” (పుష్పములతో పోలిన పాదము) లందు (అర్చావతారము) “కణ్ణన్ కల్మలిణై” (శ్రీకృష్ణుని పాదద్వయి) యందు, “కాకుత్స్థన్ తన్నడి” (కాకుత్స్థుని పాదము) లందును (విభవము), “పాఱ్ఱుడలుల్ పైయిల్ తుయిన్ద పరమనడి” (క్షీరాబ్ధిలో ఆదిశేషునిపై తూగునట్టి పరమాత్మపాదము లందును (వ్యూహము), “వైకున్ద ఛేవడి” (వైకుంఠనాథుని అందమైన ఎఱ్ఱుని పాదము) లందును (పరరూపము), సర్వాంతర్యామియైన నారాయణుని చరణములందును (శ్రీరామానుజులు) వ్యామోహమును కల్గినవారై యున్నారు. ఇట్లు అయిదు అవస్థలలోనున్న సర్వేశ్వరుని చరణారవింద యుగళములోని మకరందరసా స్వాదమును తుమ్మెదయై అనుభవించి, అందు మునిగినవారై, దానికంటె వేతైనవి అగు బ్రహ్మపర్యంతము గల అమంగళమైన పాంచభౌతిక విషయపంచకమును, దానికి మించిన ఆత్మానుభవమును తృణముగా తలచియుందురు. ఇట్టి భక్తిని, విరక్తిని కల వీరి పాదములే భగవానుని పరత్వాదిరూపములన్నియు అని తలచి (కూరేశులు) వానిని ఆశ్రయింప గోరుచున్నారు.

(అస్మద్గురోః) - ముందు చెప్పిన అచ్యుతభక్తి కారణము వలన, ఆ భక్తికంటే ఇతరములయినవానిని తృణీకరించుటచే వీరిని ఆచార్యులుగా కూరేశులు ఆశ్రయించిరి. “చిదచిత్పరతత్త్వానాం తత్త్వయాథాత్మ్యదాయినే” (చిత్తు, అచిత్తు, పరమాత్మ - అను తత్త్వముల స్వభావమును ఉన్నది ఉన్నట్లు ఉపదేశించువానికి)

అనునట్లు తత్త్వత్రయమును (శ్రీరామానుజులు) ఉపదేశించుటచే స్పష్టముగా (వానిని వివేకించి) తెలిసికొని, “భోగా ఇమే విధి శివాదిపదం చ కిం చ స్వాత్మానుభూతి రితి యా కిల ముక్తి రుక్తా, సర్వం తదూషణలజ్జోష మహం జుషేయ” (ఈ లౌకికసుఖములు, బ్రహ్మరుద్రాది అధికారస్థానమును, ఆత్మానుభవమని చెప్పబడు ముక్తియు - వీనినన్నిటిని నేను ఉప్పునీటినివలె గ్రహింతును) అని తత్త్వద్వయ (చిత్తు, అచిత్తుల) విషయమున వైరాగ్యమును, “తవ దాస్య మహారసజ్ఞః” (నీ దాస్యమను గొప్ప రసమును తెలిసినవాడను) అని తత్త్వైకవిషయ (పరమాత్మ ఒక్కనియందే) భక్తిని కల్గియున్నవారగుటచే కూరేశులు తమకు తగినట్లు “అస్మద్గురోః” అని పలుకుచున్నారు. “జ్ఞానదీపప్రదే గురౌ” (జ్ఞానమను దీపమును ఇచ్చు గురువుయందు), “అంధకారనిరోధిత్వా ధ్గురు రిత్యభిధీయతే” (చీకటిని నిరోధించుటచే గురువు అనబడుచున్నాడు) (అను) ఈ రెండింటికీని (జ్ఞానదీపప్రదానమునకు, అజ్ఞానము అను చీకటిని పోగొట్టుటకును) మూలము భగవద్రామానుజులే కదా! “శ్రీమద్రామానుజార్యా త్సమధిగత సమస్తాత్మవిద్యః” (శ్రీరామానుజులవలన పొందిన అన్ని వేదాంతవిద్యలను కలవారు) అని చెప్పబడునట్లుగా కూరేశులు అయ్యిరి. వీరిని శ్రీరామానుజులు తమ మొదటి శిష్యులుగా తలచి, వీరికి మొదటగా అష్టాక్షరి మొదలగు రహస్యములను అనుగ్రహించి, అభిమానించిరి. నరనారాయణావతారములు అనునట్లుకదా శ్రీరామానుజుల, కూరేశుల కలయిక ఉండెను. మిగిలినవారిని అందఱిని ఒక ఎత్తుగా, వీరిని ఒక ఎత్తుగా కదా శ్రీరామానుజులు తలచిరి. దానిని బట్టియే “ఒరు మకళేతన్నై యుదైయేన్” (అద్వితీయయైన కుమారైన కల్గినవాడనైతిని) అని (కూరేశులను గూర్చి) శ్రీరామానుజులు పల్కిరి కదా ! ఇట్లు అద్వితీయులై ఇద్దఱును (గురుశిష్యులిద్దఱును) ఉండిరి. “కలైయఱ క్కల్గై మూర్దర్” (శాస్త్రములను చక్కగా అభ్యసించిన మనుష్యులు) అనునట్లున్న వీరికి (కూరేశులకు) సకలార్థములును ప్రసాదించునట్టి జ్ఞానవైభవమును (శ్రీరామా నుజులు కల్గియుండుటను) (భగవతః) అను పదము తెల్పుచున్నది. “శొల్లార్ తమిళ్మోరు మూన్ఱుమ్ శురుదికళే నాన్ఱు మెలైయిల్లా అఱ నెఱి యావుమ్ తెరిన్దవన్” (విలక్షణములైన శబ్దములను కల్గినది, ఇయల్, ఇళై, నాటకమ్ - అను మూడు

విధములైన ద్రావిడప్రక్రియలను కల్గినదగు ద్రావిడమును, నాల్గు వేదములను, అంతు లేని ధర్మశాస్త్రములను అన్నిటిని తెలిసినవారు) అని, “షణ్డై నన్జాన మురైత్త” (ఔదార్యముతో యథార్థజ్ఞానమునుపదేశించిన) అని, “ఇరామానుశన్ మెయ్మత్తిక్కడల్” (శ్రీరామానుజులు యథార్థజ్ఞానసముద్రులు) అనునట్లు కదా (వీరి) జ్ఞానవైభవము ఉన్నది. “సర్వకల్యాణసంపూర్ణం సర్వజ్ఞానోపబృంహితమ్, ఆచార్యమాశ్రయే ధీమాన్ శ్రేయోఽర్థీ సుసమాహితః” (సకల కల్యాణగుణములతో పూర్ణుడు, సమస్తజ్ఞాన మును పూర్ణముగా కలవాడగు ఆచార్యుని బుద్ధిమంతుడు, తన హితమును కోరువాడు వినయమును కలవాడై ఆశ్రయింపవలెను) అని చెప్పబడుచున్నది కదా! భగవచ్చబ్దము సమస్తకల్యాణగుణములను, పరిపూర్ణ జ్ఞానమును తెలుపుటచే, శ్రీరామానుజులు వానిచే ఎట్టి కొఱతయు లేనివారై యుండుటను చెప్పుచున్నది. దీనిచే (ఇంతవరకు) తమకు అజ్ఞాతజ్ఞాపనమును చేయుటకు తగిన శ్రీరామానుజుల జ్ఞానవైభవమునుగూర్చి పల్కిరి. ఇక తమ దుర్గతిని చూచి, జాలిపడునట్టి వారి దయాపూరిని తెలుపుచున్నారు.

(అస్య దయైకసింధోః) అని (శ్రీరామానుజుల దయాగుణములో మగ్న మగునట్లు) అభినివేశమును పొందుచున్నారు. “అస్య రామానుజస్య” అని పైపదముతో అన్వయము. “దయైకసింధోః” అనగా - కేవలకృపామాత్ర ప్రసన్నాచార్యులని అర్థము. “పయనన్ఱాకిలుమ్ పాళ్లర్రాకిలుమ్ శెయల్ నన్ఱాక త్తిరుత్తి పుణి కొళ్వాన్ కుయిల్ నిన్ఱార్ పొల్గిల్శూర్ కురుకూర్నమ్మి” (ఇతరులను శిక్షించు ప్రయత్నము ఫలితము లేనిదైనను, వారికి శిక్షణయోగ్యత లేకున్నను, వారిని స్వానుష్ఠానముద్వారా చక్కగా సంస్కరించుటకొకై కోయిలలు నిలచి మధురముగా కూయు తోటలచే చుట్టబడియున్న తిరునగరిలో వేంచేసియున్న గుణపూర్ణుడవగు స్వామీ !) అనునట్లు (ఆచార్యుల కరుణ) ఉండును కదా! “పాడినాన్ అరుళ్ కణ్డేర్ ఇవులకినిల్ మిక్కడే” (పాడినవాని కృప ఈ లోకమున మిక్కిలి గొప్పది చూడుడు!), “ఎణ్ణిళైయు మఱియ వియమ్బుకేన్ ఒణ్ణమిళ్ శడకోపనరుళైయే” (అతిమధురమైన ద్రావిడపాశురములను అను గ్రహించిన శరకోపుల కరుణనుగూర్చి ఎనిమిది దిక్కులయందు తెలియునట్లు ప్రచారము చేయుదును) అనునట్లు, “నికరిన్ఱి నిన్ఱ ఎన్ నీశైక్కు నిన్నరుళిన్ఱణిన్ఱి పుక్కల్

ఒన్ఱుమిలై యరుట్టు మ. : వదే పుకల్” (సాటి లేని నా నీచతకు నీ కృపయందు తప్ప వేటొక ఆశ్రయము లేదు. మీ కృపకును అదియే, అనగా - నా నీచతయే ఆశ్రయము) అనునట్లు, “ఉన్ పెరుజ్జరుణై తన్నై” (మీ నిరవధికకృపను) అనునట్లు, “వణ్ణైయినాళుమ్ తన్మాతకవాళుమ్” (తమ ఔదార్యముచేతను, గొప్ప కృపచేతను) అనునట్లు వీరి కృపయొక్క గొప్పతనమున్నది కదా! “అరుళాత్తీయమ్మాన్” (కరుణాసముద్రుడైనస్వామి)యై, “దయాసింధో! బంధో!” (దయా సముద్రుడా! సర్వవిధబంధువా!) అనునట్టి సర్వేశ్వరుని దయను మఱగుపరచిన సమయమున కూడ ఆశ్రయము పొందదగిన కృప (శ్రీరామానుజుల కృప). అతడు (భగవానుడు) చేయి విడచిన సంసారులనుకూడ “వృథైవ భవతో యాతా భూయసీ జన్మసంతతిః, తస్యా మన్యతమజ్జన్మ సంచింత్య శరణం వ్రజ” (వృథముగా మీ జన్మపరంపరలు అనేకము గడచినవి. వానిలో దీనిని ఒక జన్మగా తలచి, భగవానుని ఆశ్రయింపుము) అని ఉపదేశించి సంస్కరించువారుకదా (శ్రీరామానుజులు). పూర్వము పల్కిన జ్ఞానభక్తివైరాగ్యములు, నిరవధిక దయ - అను ఈ గుణములన్నిటిని వినుట మాత్రమేకాక, కంటితో దర్శించి అనుభవించునట్లు ప్రత్యక్షముగా ముందుకు వచ్చి నిలచినవారిని (అస్య రామానుజస్య) అనుచు దర్శించుచున్నారు. “ఈ శ్రీరామానుజులయొక్క” అనుట వీరి (కూరేశుల) అభినివేశమునకు తగిన విషయమున్న తీరు తెల్పుచున్నది.

(రామానుజస్య చరణౌ శరణం ప్రపద్యే) - నారాయణుని చరణములను ఆశ్రయించుటకంటె, శ్రీరామానుజుల చరణములను ఆశ్రయించుట స్వరూపానురూపమై, అమోఘమై (నిష్ఫలము కానిదై) యుండుటచే వారి శ్రీపాదములను శరణముగా ఆశ్రయించుచున్నారు. “పశ్చాతాకాతు ఒన్ఱుత్తినేన్” (నిష్ఫలము కానిదొక ఉపాయ మును తెలిసితిని) ఇత్యాదులు ఇచట (అనుసంధేయ ములు). “మాతాయ తానవనై .. వేటొక ఏత్తి యిరుప్పారై వెల్లుమే మగ్గైవరై చాగ్గై యిరుప్పారితవమ్” (ఏ ప్రయత్నముచేతను మాఱని దానవుడగు హిరణ్యక శిపుని చంపిన నృసింహుని విలక్షణముగా స్తుతించినవారిని, ఆ శ్రీవైష్ణవులను ఆశ్రయించి యుండు చరమపర్వనిష్ఠుల పుణ్యము జయించును). (అనునట్లు చరమపర్వనిష్ఠును సూచించు శ్రీరామానుజచరణవరణము అమోఘము) అని, “పామ్మడలు మున్ఱనక్క

ఎత్తనై యిన్ఱమ్ తరుమ్” (క్షీరాబ్ధియు నీకు ఎంతటి ఆనందమిచ్చునో అంతటి ఆనందము నాకు మీ శ్రీపాదములిచ్చును) అని, “శ్చెన్నైరై ప్పామ్మడల్ కణ్ణయిల్ మాయన్ తిరువడిక్కిళ్ విన్నైరుప్పార్” (అందమైన అల లను కల క్షీరాబ్ధిలో నిద్రించు ఆశ్చర్యభూతుడగు భగవానుని శ్రీపాదములలో శరణాగతి చేసినవారు) అనియు చెప్పబడువారు అట్టివారు కదా “వళర్న్ద వెజ్గోపమడగ్గల్ ఒన్ఱాయ్ అన్ఱ వాళవుణన్ కిళర్న్ద పొన్నాకమ్ కిళ్ళిత్తవన్కీర్త్తిప్పయర్ ఎన్నై వైన్ఱిదుమ్ శిన్ఱై యిరామానుశనై” (మిక్కిలి వృద్ధి చెందినదై, అతిక్రూరమైన కోపమును కల అద్వితీయ నరసింహమై, ప్రహ్లాదుని బాధించినపుడు, ఖడ్గమును ఆయుధముగా కల హిరణ్యకశిపునియొక్క వర్ణిల్లునట్టి, బంగారు రంగును కల శరీరమును చీల్చినవాని కీర్తి అనేది సస్యము పెరిగి పండునట్టి హృదయమును కల శ్రీరామానుజుల) ను దర్శించి, ఆశ్రయించి, మఱియు వారిని సేవించి, (కూరేశులు) చరమపర్వనిష్ఠలో నుండగోరుచున్నారు. భగవద్రామానుజుల తపస్సు తపశ్శబ్దముచే తెలుపబడు ప్రపత్తి. వీరి (కూరేశుల) తపస్సు - “ఎమ్మెరుమానార్ తిరువడిగళే శరణమ్” అనేది ఆచార్యాభిమానము. “రామానుజార్యవిషయీకృతమ్” (శ్రీరామానుజులచే కటాక్షింపబడినవానిని) అని (కూరేశులు) పల్కిరి కదా ! వారి (శ్రీరామానుజుల) తపస్సుకంటె వీరి (కూరేశుల) తపస్సు గొప్పది. వారికంటె వీరికి ఫలము (మోక్షము) ముందుగా సిద్ధించినది కదా! “సిద్ధి ర్భవతి వా నేతి సంశయోఽచ్యుతసేవినామ్, న సంశయోఽస్తి తద్భక్తపరిచర్యారతాత్మనామ్” (అచ్యుతుని సేవించువారికి సిద్ధి కలుగదా? కలుగదా? అను సందేహము కలుగవచ్చును. కాని ఆ అచ్యుతభక్తులను సేవించుటలో ఆసక్తిని కలవారి విషయమున అట్టి సంశయము లేదు), “నమ్మువార్ పది వైకుంఠమ్ కాణ్ణినే” (భగవద్భక్తులను నమ్మువారి స్థానము వైకుంఠమే; చూడుడు) అనునట్లు వైకుంఠప్రియదర్శనమును (భగవద్భక్తుల దర్శనమును) చేసిరి.

ఈ శ్రీరామానుజప్రపత్తిలో నారాయణప్రపత్తి (ద్వయము)లోని అర్థ మంతయు అనుసంధేయము. పూర్వము (శ్రీరామానుజప్రపత్తిలో) తెలుపబడిన భక్తి, వైరాగ్యము, జ్ఞానము అనునవి ముక్తిని ఇచ్చు శక్తికి సాధనములైయుండును. ఇదియే పురుషకారభావమునకు అనుగుణమైన శ్రీమత్పదార్థమును, ఇవియు

కదా! ఈశ్వరుని వశీకరించుకొనుటకు హేతువైన గుణములుకదా! (కావున) వేటొక పురుషకారమును అపేక్షింపని విషయముగా (శ్రీరామానుజులు) ఉండురు కదా! ఇక, నారాయణపదములోవలె వాత్సల్య, స్వామిత్వ, సౌశీల్య, సౌలభ్యాదులు, ఆశ్రయణసౌకర్యాపాదకములైయుండును. “మాతా పితా భ్రాతా నివాస శ్వరణం సుహృద్గతి ర్నారాయణః” (తల్లి, తండ్రి, సోదరుడు, నివాసము, శరణము, మిత్రము, గతి నారాయణుడు) అనునట్లు ఆ సంబంధములచే వాత్సల్యాదులు అచట (నారాయణపదములో) అనుసంధేయములు. “ఇతత్తాయ్ ఇరామానుశన్” (పెంచిన తల్లి శ్రీరామానుజులు), “ఎన్దై యిరామానుశన్” (తండ్రి శ్రీరామానుజులు), “ఎమ్మైయన్ ఇరామానుశన్” (మన బంధువులు శ్రీరామానుజులు), “ఏల పున్దెన్దైమార్” (మా సహోదరులు శ్రీరామానుజులు) - (ఎన్దైమార్ - అనగా మగవానికి తోడబుట్టిన సోదరులు) అనునట్లు ఆ గుణములు అనుసంధేయములు. ఇచటను అందఱితో గల సౌభ్రాత్రము, “కోయిలణ్ణన్ ఇరామానుశన్” (శ్రీరంగములోని అగ్రజులు శ్రీరామానుజులు) అని “అడియేనుక్కు ఇరుప్పిడమ్” (దాసునకు ఆశ్రయము) అని, “ఇరామానుశన్ శరణ్” (శ్రీరామానుజులు శరణము) అని, “ఇరామానుశన్ శరణే కతి” (శ్రీరామానుజుల చరణమే గతి) అని అనుటచే, దోషభోగ్యత్వమును వాత్సల్యము, సొత్తుయొక్క లాభము, అలాభములు స్వామిదే అగునట్లు సొత్తును రక్షించు స్వామిత్వము అనునవి శ్రీరామానుజశబ్దముచే అనుసంధేయములు. తక్కువవారితో తన ప్రయోజనముగా కలియుట అనునది సౌశీల్యము. ఆశ్రయించువారికి కనుపించునట్లు, ఎదుటగా నిల్చుట అనునది సౌలభ్యము. జ్ఞానమునునది - ఆశ్రితులు దేనినైనను స్వీకరించుటకు, వదలి పెట్టుటకు సంబంధించిన ఇష్టానిష్టములను తెలియుటకు తగిన తెలివి. శక్తి అనునది - అనిష్టములను పోగొట్టుటకు, ఇష్టములను ఇచ్చుటకును సంబంధించినదై, అశక్తులైనవారిని ఆవలి తీరమును చేర్చగల్గిన గుణము. పూర్తి అనునది - ఇతడు (జీవుడు) ఇచ్చినది గ్రహించి తృప్తి చెందనక్కఱలేనట్టి గుణము. ప్రాప్తి అనునది - తన ప్రయోజనముగా తలచి కార్యమును నిర్వహించి పూర్తిచేయుటకు తగిన సంబంధము. కారుణికత్వమనగా - సంబంధము లేకున్నను, గుడ్డివాడు గుంటలో పడినచో అతనిని పైకి లేవదీయుటకు ఏ సంబంధము అవసరము

లేనట్లు, ఇతరుల బాధను చూచి “అయ్యో!” అనదగిన దయ. “అంధః పతన్నపి శ్వభే కేవలం త్వనుకంపయా” (గుడ్డివాడు గుంటలో పడుచున్నచో కేవలము దయతో అతనిని బయటకు తీయవలెను) అని చెప్పబడుచున్నదికదా! ఔదార్యమనగా - దానమును తీసికొనువారిని వెదకి, వారికి ఇవ్వకపోయినచో నిలువలేనట్టి దాతృత్వమును కల్గియుండుట. ఈ ఆశ్రయణ సౌకర్యాపాదకములగు (వాత్సల్య, స్వామిత్వ, సౌలభ్య, సౌశీల్యములనెడి) నాల్గు గుణములు, ఆశ్రితకార్యా పాదకములైన (జ్ఞానము, శక్తి, పూర్తి, ప్రాప్తి, కారుణికత్వము, ఔదార్యములనెడి) ఆఱు గుణములును ఇచట (శ్రీరామానుజశబ్దములో) అనుసంధేయములు. అది ఎట్లనగా - “ఇప్పడియై తొడరుమ్ ఇరామానుశన్” (ఈ లోకమునందున్నవారిని అనుగ్రహించుటకై వారిని అనుసరించు శ్రీరామానుజులు) అనునట్లు “అవర్ పిన్ పడరుమ్” (ఆ లోకులవెంట అనుసరించునట్టి) గుణమును కలవారై, “తీమ్బున్ ఇవన్ ఎన్దు నినైత్తు ఎన్దై యికలార్ ఎతిరాశర్ ఎన్దుతిన్దు అణ్ణీకరిక్కైయాలొ” (దుర్మార్గుడు వీడు - అని నన్ను శ్రీరామానుజులు వదలరు - అని తెలిసి అంగీకరించుటచే) అనునట్టి వాత్సల్యము, “అణ్ణల్ ఇరామానుశన్” (స్వామియైనట్టి శ్రీరామానుజులు) అను రీతిని స్వామిత్వమును కల్గినవారగుటచే, “పల్లుయర్క్కుమ్ వీడళిప్పాన్” (పలు ఆత్మలకు పరమపదమును అనుగ్రహించు) వారై, “విణ్ణిన్దులై నిన్దుమ్ మణ్ణిన్ తలత్తు ఉదిత్తు” (పరమపదమునుండి భూలోకమున ఉదయించిన వారగుటచే), సొత్తు ఉన్న చోటుకే వచ్చి రక్షించునట్టి స్వామిత్వము, “ఎన్నరువినై యిన్దిఅణ్ణైగ్గి ఇరవుమ్ పకలుమ్ విదాతు ఉన్దున్ శిన్దైయుళ్ళే నిత్తెన్దొప్పట ఇరున్దాన్” (నా క్రూరమైన పాపముల సమూహములను నశింపచేసి, రాత్రి పగలును ఎడతెగక నా మనస్సులో నిండి, సాటి లేకుండనుండిరి) అనునట్లు ఒకటిగా కలిసిన సౌశీల్యము, “ఎన్ కణ్ణుళ్ళుమ్ నెన్దుళ్ళుమ్ నిన్దు” (నా కంటిలోను, మనస్సులోను నిలిచిన) అని చెప్పునట్టి సౌలభ్యమును, “మెయ్జానత్తు ఇరామానుశన్” (యథార్థజ్ఞానమును కల శ్రీరామానుజులు), “కతి ఇరామానుశన్” (ప్రాప్యము శ్రీరామానుజులు), “ఉణ్డై నన్జాన మురైత్త ఇరామానుశన్” (పారమార్థికమైన, విలక్షణమైనజ్ఞానమును ఉపదేశించిన శ్రీరామానుజులు) అని తెలియనివానిని తెలియజేయుటకు, వారికి చేయదగిన వానిని, విడువతగిన వానిని తెలుపుటకు తగిన జ్ఞానము, “నిలత్తై చ్చెఱుత్తుణ్ణుమ్ నీశ క్కళియై నిన్దెప్పతియ

వలత్తై చ్చెఱుత్తుమ్ ఎన్ పెయ్విన్ తెన్నులత్తిల్ పొత్తిత్త అప్పుత్తకచ్చుమ్మై పొఱుక్క” (భూలోకమును పాడుచేసి, హింసించుచున్న నీచమైన కలియొక్క తలచుటకు అశక్యమైన బలమును పోగొట్టిన పిమ్మటకూడ శ్రీరామానుజుల దయ ప్రకాశింప లేదు. నాచేత చేయబడిన పాపములను, గూర్చి యమలోకమందు వ్రాసిన ఆ పుస్తక భారములను దహించిన పిమ్మటనే ప్రకాశించినది) అనునట్టి పాపవిమోచకత్వశక్తి, “శలియా ప్పిఱవి ప్పువన్దఱుమ్ తీవినై పాగ్గ్రి త్తరుమ్ పరన్దామ మెన్నుమ్ తివమ్ తరుమ్” (నశింపని జన్మప్రయుక్తమైన సంసారమును కల్గించు క్రూరకర్మలను పొడి చేయుదురు, పరంధామమనబడు పరమపదము నిత్తురు) అనునట్లు విరోధినిరసనపూర్వకమైన భగవత్ప్రాప్తిని కల్గించునట్టి శక్తియు, భగవద్విషయ మును సంపూర్ణముగా పొందిన పూర్తి, “ఎన్దై యిరామానుశన్ వన్దెడుత్తన నిన్దు ఎన్దై” (నా తండ్రియైన శ్రీరామానుజులు ఇప్పుడు వచ్చి తాము నన్ను ఉద్ధరించిరి) అను ప్రాప్తియు, “కారేయ్ కరుణై” (మేఘముతో సాటియైన కృపను కల) అను కారుణికత్వమును, “కొణ్డలనైయ వణ్డై” (మేఘముతో పోలిన ఔదార్యమును), “ఉన్నుదైయ కార్కొణ్డ వణ్డై” (మేఘమును జయించిన నీ ఔదార్యము), “ఉన్ వణ్డై యొన్నాల్ ఎన్ వళర్న్దదువే” (నీ ఔదార్యము నా యందు ఎందువలన వృద్ధిపొందినది) అనునట్లు దేని అపేక్ష లేనట్లు ఉపకరించు ఔదార్యము - ఇట్లు ప్రపత్తికి ఆవశ్యకమైన గుణములన్నియు “కుణమ్ తిక్కర్కొణ్డల్” (గుణములచే ప్రకాశించు మేఘము) వంటి శ్రీరామానుజులయందు దర్శించి, ఆనందించునట్లుండును కదా! ఇట్టి రెండు (ఆశ్రయణసౌకర్యాపాదక, ఆశ్రితకార్యాపాదక) విధములైన గుణములను కల శ్రీరామానుజుల శ్రీచరణము లను ఉపాయముగా స్వీకరించుట తెలుపబడినది.

(రామానుజస్య చరణౌ శరణం ప్రపద్యే) అని, “కులన్దరుమ్ ... నలన్దరుమ్” (కులము నిచ్చు... ఆనందమునిచ్చు) పదమగు “నారాయణ” అను నాల్గు అక్షరములవలె సకల (లౌకిక-పారమార్థిక) పురుషార్థసాధనముగా కాక, కేవలము మోక్షమునకు మాత్రమే హేతువుగా (“రామానుజ” అను) చతురక్షరి యున్నది. “చతురా చతురక్షరీ” (“రామానుజ” అను చతురక్షరి సమర్థమైనది) అని వీరే పల్కిరి కదా! “యదా నారాయణేతి జగాద చతురక్షరమ్” (ఎప్పుడు

నారాయణ అను నాల్గు అక్షరములను పల్కెనో) అనునట్లు “నారాయణ - రామానుజ” అననవి రెండును నాల్గు అక్షరములు కల్గినవగుటచే ఈ రెండును ఒక దానిని వేతొకటిగా వికల్పించునట్లుగా ఈ (శ్రీరామానుజ) తిరునామము యుగములన్నిటియందు ఉన్నది కదా! లక్ష్మణస్వామియందు (త్రేతాయుగము), బలరామునకు తమ్ముడగు శ్రీకృష్ణునియందు (ద్వాపరయుగము), ఇప్పుడు ఇళైయార్ అను పేరు గల వీరియందు (కలియుగము) ప్రసిద్ధమైయున్నది. దీనికి ముందు గల అవతారములు (లక్ష్మణ-శ్రీకృష్ణ అవతారములు) రెండును (ముఖ్యముగా) సాధుపరిత్రాణమునకు, దుష్టులను శిక్షించుటకును తగినవై యుండును. ఈ (శ్రీరామానుజ) అవతారము వైదికమార్గమును స్థాపించుటకును, అవైదికమార్గమును నిరోధించుటకును, ప్రపత్తిమార్గమును బలపఱచి, వృద్ధి పొందించుటకును తగినదైయుండును. ఆ (లక్ష్మణ-శ్రీకృష్ణ) అవతారములును అట్టివే. “స భ్రాతుః చరణౌ గాఢమ్” (అతడు - అనగా - లక్ష్మణుడు సోదరుడగు శ్రీరాముని పాదములను గాఢముగా పట్టుకొని) అని, “మా మేకం శరణం ప్రజ” (నన్ను ఒకనినే శరణముగా పొందుము) అని, “నిరస్తేతరభోగాశో వరదం శరణం గతః” (ఇతరములైన భోగములందలి ఆశతీరినవాడై వరదుని శరణు పొందినవాడు) అని కదా వీరు (లక్ష్మణ-శ్రీకృష్ణ-రామానుజులు) ప్రపత్తిని వృద్ధిజేసిరి. వారు (శ్రీరామానుజులు) శ్రీమన్నారాయణుని విషయమున ప్రపత్తిని గద్యరూపమున ప్రకాశింపజేసిరి. వీరు (కూరేశులు) శ్రీరామానుజుల విషయమున ప్రపత్తిని పద్యరూపమున ప్రకాశింపజేయుచున్నారు. అచట (ఈ తనియన్కు) ప్రమేయభూతులు (ఈ శరణాగతికి విషయభూతులగు రామానుజులు) ప్రకాశింపజేసిరి. ఇవట ప్రమాత (కూరేశులు) (రామానుజస్య చరణౌ శరణం ప్రపద్యే) అని ప్రకాశింపజేసిరి. “అస్య రామానుజస్య చరణౌ” అనుటద్వారా - “ఇరామానుశన్ పరన్దామముమ్ ఎన్శెన్ని త్తరిక్క వైత్తాన్” (శ్రీరామానుజులు సర్వేశ్వరుని పాదములను నా తలపై ధరింపచేసిరి) అనునట్లు (శ్రీరామానుజుల) శ్రీపాదములందు తలను వంచి, శిరస్సుతో యాచించుచున్నారు. భరతుడు చేసిన శ్రీరామశరణాగతి “శిరసా యాచతో యస్య వచనం న కృతం మయా” (శిరస్సు వంచి ప్రార్థించిన ఎవని వచనముకూడ నాచే అంగీకరింపబడలేదో) అనునట్లు

ఫలింపలేదు. శ్రీరామానుజశరణాగతి అవ్యభిచరితముగా (తప్పక) ఫలించును కదా! “స భ్రాతు శ్చరణౌ” అని భగవానుని శరణాగతి పురుషకారసాపేక్షమై యున్నట్లు “రామానుజస్య చరణౌ” అని - వేటొక ద్వయము అవసరము లేకుండ శ్రీరామానుజపాదమే ద్వయమైయుండును. “లోకవిక్రాంతచరణౌ” (లోకములందు వ్యాపించిన త్రివిక్రముని రెండు పాదముల) వలెనే “మాతీ నడప్పన” (మతాంతరులకు భయంకరములై, పరస్పరసదృశములై మాతీ నడచునవి) అనునట్లు శ్రీరామానుజుల పాదద్వంద్వముండును కదా! నారాయణపాదముల వద్దకు వెళ్లనవసరము లేని పూర్తి శ్రీరామానుజపాదములకు కలదు. దేహములో ఏకదేశమును (అనగా - ఒక భాగమగు చరణమును) పలుకుట “కైయిల్ కనియెన్న కణ్ణవై క్కాట్టి త్తరిలుమ్ ఉన్న్ మెయ్యిల్ పిఱిగ్గియ శీరన్ది వేణ్ణిలన్ యాన్” (చేతిలోని ఉసిరికఫలమువలె భగవానుని సాక్షాత్కరింపచేసినను, మీ దివ్యవిగ్రహ ములో ప్రకాశించు గుణములను తప్ప వేటొక విషయమును నేను కోఱను) అనునట్లు దివ్యమంగళ విగ్రహమునకు ఉపలక్షణము.

(చరణౌ శరణమ్) - (ఈ ప్రయోగము) “ఇరామానుశన్ నమ్మై నమ్ వశత్తే విడుమే శరణమెన్ఱాల్” (శ్రీరామానుజులే శరణమనినచో మనలను మన వశమందు విడుతురా?) అను ఉపాయాధ్యవసాయమును తెలుపుచున్నది. “ప్రపద్యే” అనునది ఉపాయస్వీకారమును (శరణవరణమును) తెలుపుచున్నది. “నైయుమ్ మనమ్ ఉన్ కుణ్ణళై యున్ని, ఎన్నా ఇరున్దెమ్మైయన్ ఇరామానుశన్ ఎన్ఱైక్కుమ్ అరువిన్దెయేన్ కైయుమ్ తొమ్మైమ్” (మీ గుణములను తలచి నా మనస్సు శిథిలమగుచున్నది, నా జిహ్వ స్థిరముగానుండి మన బంధువగు శ్రీరామానుజా! అని పిలుచుచున్నది. మహాపాపియైన నా చేతులు నమస్కరించు చున్నవి) అని, “వాచా యతీంద్ర! మనసా వపుషా చ యుష్మత్పాదారవింద యుగళం భజతాం గురూణామ్ కూరాధినాథ” (యతిరాజా! వాక్కుతో, మనస్సుతో, మాటతో మీపాదారవిందయుగళమును సేవించు కూరేశులు మొదలగు గురువుల యొక్క) అనునట్లు మనోవాక్కాయరూప త్రివిధకరణములతో ఆశ్రయించుచున్నాడు. “ఇరామానుశనై యున్ముమ్ తిణ్ణై” (శ్రీరామానుజులను అనుసంధించు బలము) అనునట్లు అందఱికి కేవలము మానసికమైన నిశ్చయము కలుగవచ్చును. వీరు

పూర్ణాధికారులగుటచే మూడు విధములైన కరణములతో పరిపూర్ణమైన ప్రపత్తిని చేయుచున్నారు. ఈ స్వీకారము ప్రాప్యమగుటచే “ఎయ్న్ద పెరుళ్ళీర్త్తి ఇరామానుశ మునితన్ వాయ్న్ద మలర్ పాదమ్ వణ్ణుకిన్దేన్” (అనురూపమైన, గొప్ప కీర్తిని కల శ్రీరామానుజులయొక్క ఒకటిగా చేరియున్న, పుష్పమువంటి శ్రీపాదములను నమస్కరించుచున్నాను) అనునట్లు వర్తమానమై (ఎల్లప్పుడు) యున్నది.

వీరు దీర్ఘబంధువగుటచే అందఱికిని తాము చేసిన ప్రపత్తియే రక్షకమగు నట్లు, చిగిర్చి, పెరుగునట్లు చేయుచున్నారు. దానినిబట్టియే కదా! “ప్రయాణకాలే రామానుజార్థం నమత” (జీవుని ప్రయాణసమయమున, అనగా - అంతిమ సమయమున శ్రీరామానుజు చార్యులవారికి నమస్కరింపుడు) అనబడుచున్నది. ఇందుచే - వీరు (అనగా కూరేశులు) చరమకాలములో చేసిన ప్రపత్తియే వీరి చరణములను ఆశ్రయించిన చరమపర్వనిష్ఠులకు అందఱికిని అవ్యభిచరితమైన (తప్పక ఫలించు) ఉపాయమై, ఫలవర్షవసాయి అగునని తెలియుచున్నది. ప్రపన్నజనకూటస్థులైన శ్రీరామానుజులు తమయొక్క వృద్ధి చెందునట్టి కరుణతో శ్రీరంగనాథుని సన్నిధికి వెడలి, లక్ష్మీదేవిని పురస్కరించుకొని, “ప్రపన్నజనులగు పెద్దలపట్ల అజ్ఞానులు చేయు మహాపరాధములకును, ప్రపత్తియే కూరేశులను శరణు పొందిన చరమపర్వనిష్ఠులకు అందఱికిని ప్రాయశ్చిత్తముగా అగుగాక!” అని ప్రార్థింపగా, పురుషకారబలముచే శ్రీరంగనాథుడు “క్షమించితిమి” అని పలికెను. ఈ ప్రార్థనాప్రకారమును “ఇరామానుశనై త్తొమ్మైమ్ పెరియోర్” (శ్రీరామానుజులను సేవించు పెద్దలు) అగు కూరేశులు ఏకాంతమున సేవించి, అందఱికిని రక్షకముగా “న చేత్ రామానుజేత్యేషా” ఇత్యాది శ్లోకమును అనుగ్రహించిరి - అని పెద్దలు వచింతురు. వాదికేసరి అగ్రకియమణవాళచ్చియర్ “భగవంతం యతివరం ప్రణిపత్య” (భగవానులగు శ్రీరామానుజులను ప్రపత్తి చేసి) యతీంద్రుల అంగీకారమునందు అన్వయమును పొందిరి. దానినిబట్టియే తరువాతి వారును “ప్రసాదాత్ శ్రీశస్య” అని పల్కిరి. ఈడు ప్రవర్తకులైన ఈయుణ్ణి మాధవప్పెరుమాళ్ ప్రశిష్యులగు నాలూరాన్పిళ్ళైకూడ శ్రీరామానుజుదాసులను పేరును కలవారేకదా! యతిరాజుల వేటొక అవతారమై, యతీంద్రప్రవణులగు మణవాళమహామునులుకూడ తమ పుత్రులకు, శిష్యులకును శ్రీరామానుజు

నామమును పెట్టి, వ్యవహరించియు, ఇరామానుశనూగ్రాన్తాదిని అనుకరించి సాయించిన యతిరాజవింశతిలో శ్రీవత్సచిహ్నుల మూలముగా “వాచామగోచర మహోగుణదేశికాగ్ర్యకూరాధినాథ” (మాటలకు అందని గొప్ప గుణములను కల ఆచార్యులలో గొప్పవారగు కూరేశులు) అనియు, “గురూత్తమకూరనాథ భట్టాఖ్యదేశికవర” (గొప్ప ఆచార్యులగు కూరేశులు, భట్టరు అను పేరును కల దేశికోత్తములు) అనియు ప్రారంభించి, “శ్రీశైలనాథకరుణాపరిణామదత్తామ్” అనుచూ శ్రీశైలనాథులవరకు పర్యవసించిపేసిరి. ఇట్టి (సదాచార్య) సంబంధమును కలవారై, ఆచార్యపరంపరలో శ్రేష్ఠులైన మణవాళమహామునుల సంబంధమే కదా ప్రబలము. దీనిచే - విశిష్టపక్షమందు విశిష్టులైనవారిని ఆశ్రయించిన శిష్టులై, అందుచే శ్రేష్ఠులై, అన్ని విధముల అహంకారరహితులైన ఆచార్యుల సంబంధమే ఆదరింపదగినదని ఏర్పడుచున్నది.

కూరేశులు - కూరం (జన్మస్థలం)

